20 Σεπτεμβρίου 2015

Το θαύμα...

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα

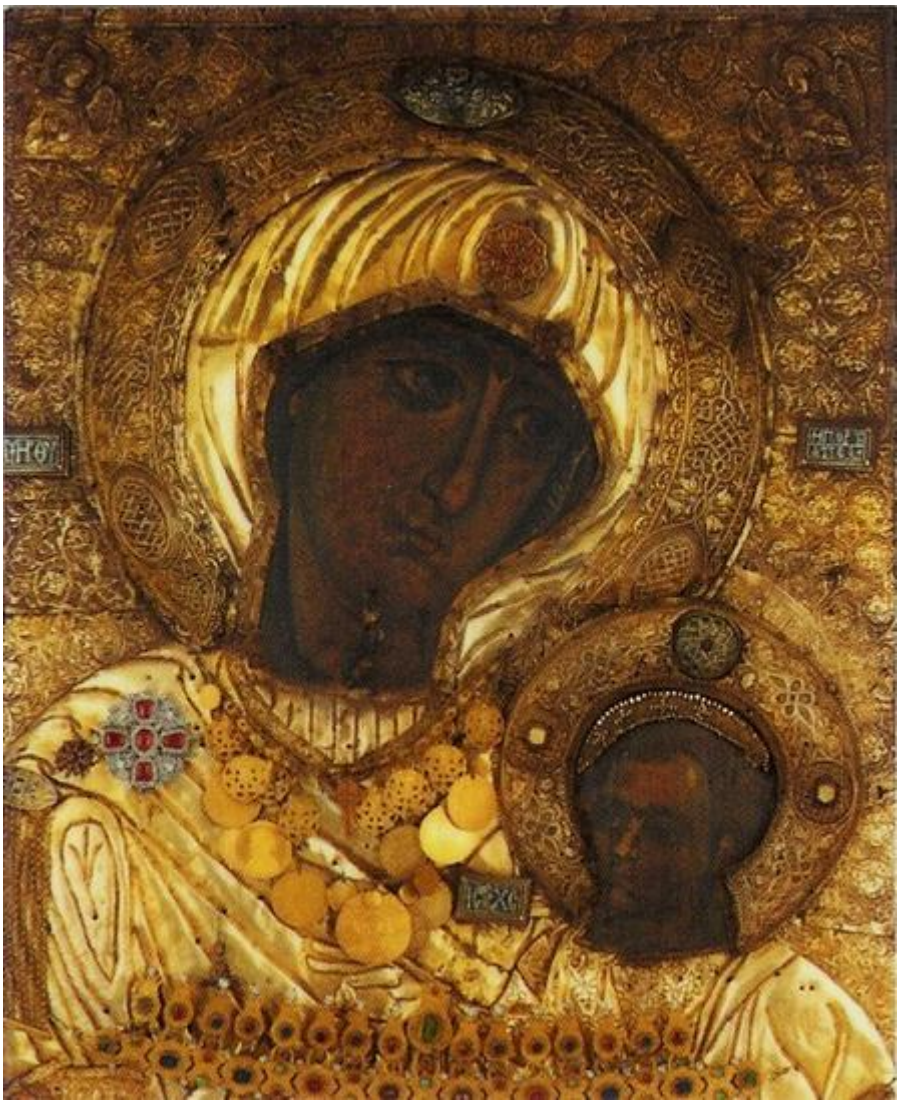

Στ’ Άγιον Όρος , υπάρχει το καστρομονάστηρο των Ιβήρων, που στέκει αρχοντικό δίπλα στη θάλασσα, θαρρείς περιμένοντας να ξεκουράσει κάθε ναυαγό της ζωής που θα φτάσει στην πύλη του. Αρχαίο μοναστήρι που το σκεπάζει η θαυματουργός Εικών της Κυράς Πορταίτισσας , που ταξίδεψε και βρέθηκε εκεί με θαυμαστό τρόπο, για να φυλά το Μοναστήρι Της με τους τόσους ανθρώπους να έχουν βρέξει με δάκρυα προσευχής τα πατώματα του. Τα μεγάλα τειχιά κρύβουν πίσω τους την θαυμαστή Εικόνα η οποία κρύβει πάνω Της, δεήσεις και ικεσίες αιώνων, από χείλη ευλαβικά που σιγοψιθύρισαν , μυστικές καρδιακές προσευχές, ίσα- ίσα να τις ακούει μόνον Εκείνη...

Αν σταθείς εμπρός στην Εικόνα Της, θα προσέξεις μερικά αυτοκρατορικά ολόχρυσα φλουριά, αναθήματα ευλαβείας Χριστιανών Βασιλέων, που στάθηκαν με δέος μπροστά Της, αναγνωρίζοντας Την ως την μόνην Βασίλισσα! Ποιος μπορεί να ξεφύγει από το άγρυπνο βλέμμα Της....

Χρόνια δύσκολα ήταν τότε , όταν κάποιος Χριστιανός βρέθηκε στο Όρος της Παναγιάς. Πεινασμένος και ταλαιπωρημένος, βρέθηκε μπροστά στην πύλη του καστρομονάστηρου της Ιβήρων. Χτύπησε δειλά, δειλά την θύρα θέλοντας να ζητήσει λίγο ψωμί, να παρηγορήσει την πείνα που τον ταλάνιζε. Αχ, τι ναι να κτυπήσει φτωχός την πόρτα! Ο ίδιος ο Χριστός θα την ανοίξει….

Ένα πορτάκι άνοιξε και το μοναχικό κεφάλι πρόβαλε να ρωτά τον πεινασμένο τι θέλει. Ήταν ο πορτάρης δηλαδή ο θυρωρός της Μονής. Ο πεινασμένος άνθρωπος, ζήτησε λίγο ψωμί! Πεινούσε. Είπαμε όμως. Δύσκολα χρόνια. Το ψωμί αρκούσε να συντηρεί τους μοναχούς. Ίσως η ολιγοπιστία του πορτάρη μην ξεμείνει το μοναστήρι από ψωμί, ίσως για να φανεί πως όταν μιλά ο Θεός, οι άνθρωποι σιωπούν, το θέμα είναι πως ο καλόγερος, έδιωξε τον πεινασμένο άνθρωπο, λέγοντας του πως δεν υπάρχει ψωμί για τους ίδιους, όχι για να δώκουν και σε άλλους!

Έφυγε πικραμένος ο Χριστιανός! Μα , να με διώξει; Σκεπτόταν με δάκρυα στα μάτια. Που να πάω τώρα Παναγιά μου; Κάθισε κάτω από ένα δέντρο να ξαποστάσει και άφησε φανερά πλέον τα δάκρυα να φανούν στο πρόσωπο του, δάκρυα για την άσπλαχνη συμπεριφορά. δάκρυα για όσους δεν ξέρουν τι θα πει πείνα… Φαίνεται όμως, αυτά τα δάκρυα που έπεσαν στην γη, έγιναν προσευχή τέτοια, που μόνον θαύματα μπορεί να προκαλέσει…

Ένα χέρι αισθάνθηκε να τον ακουμπά στους ώμους… Γύρισε απότομα και βλέπει μπροστά του μια λυγερόκορμη μαυροφόρα γυναίκα, μ’ ένα μωρό στην αγκαλιά…

– Γιατί κλαις ; Τον ρώτησε με μια θεσπέσια φωνή.
– Γιατί χτύπησα την πόρτα της Μονής και ζήτησα λίγο ψωμί και αντίς για ψωμί μου έκλεισε ο θυρωρός την πόρτα και μ’ έδιωξε, είπε με παράπονο ο Χριστιανός… Λες και ήταν το πιο λογικό να συναντήσει γυναίκα με παιδί στην αγκαλιά, μες στ’ Άγιον Όρος! Ούτε ρώτησε ποια ήταν, ούτε ρώτησε πως βρέθηκε εκεί… Έτσι τα έφερε ο Θεός..

– Πάρε αυτό, του λέει η γυναίκα και του βάζει στο χέρι ένα ολόχρυσο νόμισμα! Πήγαινε και κτύπα ξανά και δώστου το και πες του, πως θυρωρός της Μονής είμαι εγώ!

Τα χασε ο Χριστιανός… Κοίταζε με μάτια ορθάνοιχτα το ολόχρυσο φλουρί που έλαμπε στα χέρια του φωτισμένο από τον ήλιο… Γύρισε να ευχαριστήσει την γυναίκα …. Είχε γίνει άφαντη…
Σηκώθηκε και έτρεξε ξανά πίσω στο Μοναστήρι. Κτύπησε με χαρά αυτή την φορά την πόρτα. Άνοιξε ο ίδιος μοναχός.

– Πάλι εσύ; Του είπε τραχιά! Δεν σου…
-Στάσου! Του λέει ο άνθρωπος! Θα πληρώσω το ψωμί και βγάζει το φλουρί και του το δείχνει.
– Που το βρήκες αυτό; Είπε ο μοναχός με ξέπνοη φωνή ξεκλειδώνοντας γοργά την πόρτα.
– Μια γυναίκα μου τό δωσε εδώ λίγο πιο πάνω και μου πε πως είναι Εκείνη η θυρωρός της Μονής, του απάντησε με φυσικό τρόπο ο καλοκάγαθος άνθρωπος…

Ο Μοναχός, κράτησε για λίγο το φλουρί με χέρια τρεμάμενα.

-‘Ελα μαζί μου, του λέει… Μπήκαν μαζί μέσα στο μοναστήρι.

-Γρήγορα φώναξε τον Ηγούμενο, είπε ο πορτάρης μοναχός σε ένα καλογέρι, που βρέθηκε μπροστά.

Ξεκλείδωσε ο μικρό Ναΐσκο, μέσα στον οποίον φυλάσσεται η Θαυματουργός Εικόνα Της Πορταΐτισσας των Ιβήρων…. Πλησίασε με δέος την Εικόνα Της… Σήκωσε τα μάτια και Την κοίταξε! Είδε πρώτα το αυστηρό βλέμμα Της να τον ελέγχει…. Και αμέσως μετά, διαπίστωσε ότι ένα φλουρί έλειπε από πάνω Της…

Στο σημείο της συνάντησης με την Κυρά, υπάρχει μικρός ναός και πρόφτασα να γνωρίσω- παιδί εγώ τότε- τον αγιασμένο Ιερομόναχο Μάξιμο τον Τραπεζούντιο, τον Ιβηρίτη. Τον θυμάμαι να μου λέει την ιστορία και να δακρύζει… Και σήμερα, θέλησα να την μοιραστώ μαζί σας, σε μια εποχή που ίσως η ολιγοπιστία μας, μας κάνει να πιστεύουμε στις δικές μας δυνάμεις που σε κάποια στιγμή τελειώνουν. Την θυμάμαι τούτη την ιστορία, τέτοιες μέρες του Αυγούστου, που ψάλλουμε στις Εκκλησίες την μεγάλη Κυρά και τότε μου ρχεται στο μυαλό το γραφτό Θεοδώρου του Δούκα του Λασκάρεως, Αυτοκράτορος της Νικαίας που γραψε τον Μεγάλο Παρακλητικό στην Χάρη Της: ” Προς τίνα καταφύγω άλλην Αγνή; πού προσδράμω λοιπόν και σωθήσομαι; πού πορευθώ; ποίαν δε εφεύρω καταφυγήν; ποίαν θερμήν αντίληψιν; ποίαν εν ταις θλίψεσι βοηθόν; Εις σε μόνην ελπίζω, εις σε μόνην καυχώμαι, και επί σε θαρρών κατέφυγον…”
π. Θωμάς Ανδρέου

Πηγή: ieratikoistoxasmoi.blogspot.gr